

Ювілейний листопад Валентини Петренко

Розповідати про своїх колег, педагогів за покликанням, професіоналів, багато з яких наділені неповторним почерком, яскравим стилем, унікальною харизмою, - велике щастя й відповідальність.

Ім'я поетеси Валентини Петренко вже давно відоме в літературних колах не лише на Сарненщині, бо й сама прийняла причастя поетичним словом, видавши збірки «Безмежні сходи», «Благословенний листопад», «Вишнева заметіль». У віршах відчувається чистий і високий злет думок, яскравий спалах нових вражень і відкриттів, філософське сприйняття світу, а ще - проникнення в глибини душі людини, котра любить, страждає, прагне всім добра та справедливості.

Автор збірок - наша сучасниця, корінна сарненка, цікава, завжди привітна, надзвичайно трудолюбива, відкрита, яку постійно бачу в колі студентів та учнів, колег і друзів, родини й близьких. Її особистість - багатогранна, талановитість - усе-бічна, потенціал - колосальний, здобутки - вагомі, а головне - дуже потрібні в час, коли всі ми в пошуках справедливості, істини, ідеалів. Валентина Петренко любить свій край, рідне Полісся, написала понад сто текстів для пісень, більшість із них у співпраці з відомим на Рівненщині композитором Віктором Торчиком, а «Сарненський вальс» став візитною карткою міста. Студенти педколеджу на всіх святах виконують пісні, читають її поезії, а коли під час урочистостей вона виходить на сцену, торкаючись клавіш фортепіано, ділячись роздумами віршованим словом, - це особливі хвилини віртуозності, досконалості і, хоч як дивно, надзвичайної скромності.

Що тримає в непростому круговерті життя цю трудолюбиву, обдаровану, зрештою, симпатичну жінку? Відповідь на всі питання можна знайти, гортаючи збірки поезій, в яких, як на сповіді, зізнається в любові до землі, батьків, «з легкої руки яких вдалося все пережити», до школи, «що дала нам крила», вчителя, який «сіє зернини правди, істини, любові», до сина, за якого «рано й вечір молитву шепоче», пульсу годинника, суничної сльози, пелюстків на струнах, симфонії буття...

Як викладач гри на музичному інструменті, Валентина Петренко переконана: коли в клас фортепіано приходить студент, який має дуже символічні знання в царині музики й уперше сідає за інструмент, а через сорок хвилин грає з нот двома руками хай і невеликий, але завершений музичний твір, - це його окриляє, хоч і дещо приголомшує. Тому особливу увагу приділяє першій зустрічі з вихованцями, де і закладає фундамент спілкування, взаємин, співпраці, від якого залежить успіх усього майбутнього навчання. Упродовж років усі студенти, яких вона навчає, не мають незадовільних оцінок.

Часто звертаюся до Валентини Петренко з проханням написати вітальні адреси колегам, привітання з нагоди свят, ювілеїв. Ніколи в цьому не відмовляє, навіть якщо час обмежений кількома годинами чи навіть хвилинами. Дивуюсь, як можна так відчути подію, настрій, обставини. А відповідь проста: у нашої Валентини (як зізнається вона сама) немає недоброчливців, доля дарує їй хороших колег і керівників, щирих друзів і шанувальників.

Зоря долі Валентини Петренко прописала на небосхилі смужку довжиною поки що в перший вагомий ювілей. Але яка яскрава ця смужка! Як багато важливих знакових справ утиснулося в рамки отих літ! Енергія високої мети народжує високі злети думки, плідні діяння. Більше встигає той, хто не щадить себе задля високого, духовного непроминушого.

Нехай же благословенними будуть не тільки листопад, а й усі «безмежні сходинки» в житті Валентини Петренко, а «божественно-прекрасна вишнева заметіль» закружляє в новому вихорі мрій, надій, сподівань і любові - щиро бажають студенти, усі працівники колективу славній ювілярці.

Галина Мариніна.